

[Arne Melchior]

selv at kalde disse forslag for en pærevæling. Jeg vil holde mig til det kulinariske og endda lave bogstavrim på det og sige, at målt på denne måde er de forslag, vi i dag skal tage stilling til, vel at betragte som en gang plukfisk, og det er jo synd, eftersom der originalt havde stået helkogt torsk, som også passer til sæsonen, på menuen, men det var nok lidt falsk varebetegnelse, og det kan man som bekendt blive straffet for.

Nu kunne jeg godt tænke mig, at hr. Glensgård eller hr. Askjær Jørgensen omgående vil bede om en kort bemærkning og sige, at hvis man ikke kan lide maden, hvis man ikke kan lide menuen, kan man jo lade den stå. Det ville jo være en meget vigtig bemærkning, men dertil må man så spørge: hvad er alternativet? Hvis alternativet er vandgrød eller øllebrød, så foretrækker jeg stadig plukfisk.

CD hører ikke til dem, der går fra bordet, fordi menuen står på smalhans, og vi hører heller ikke til dem, der bestiller skylleskåle, for at vi bagefter kan vaske vore hænder. Der er andre partier i dette ting, der viser en lignende holdning over for det, der serveres; ikke mindst gælder det nogle af de små partier. Der er små partier i dette ting, som er villige til at spise dagens ret, eller oversat: at gøre dagens arbejde. Det har CD været villig til i de seks år, vi har været herinde, og det er vi fortsat beredt til.

Jeg vil gerne bringe det som et memento til ministre, til partier, til lederskribenter og kommentatorer, at man på ny skal lægge mærke til, at det ikke er folketingets små partier – i hvert fald gælder det for de fleste af dem – der blokerer forhandlingsmuligheder og løsninger, løsninger, som vel ikke er gode nok – hvornår er løsninger det? – men løsninger, som er brugbare og farbare, og som holder dørene og sundene åbne for videre fremkommelighed. Det er det arbejde, vi er i gang med i dag.

Men derfor kan der jo godt være ingredienser i menuen, man må lade ligge og gå uden om. Det gælder for CDs vedkommende især skattelovene, det gælder først og fremmest statsgrundskylden på jord, og det gælder rentefradragets omlægning.

Vi har 3 hovedbegrædelser imod mesterkokken. Den ene er, at han kaldte denne servering for en helhedsløsning, en helhedsplan; gentagne gange har statsministeren fremhæ-

vet, at alle ingredienser måtte ses som en helhed. Jeg tror, at begrebet helhed i hans terminologi mere er gået på planen end på problemerne. Jeg mener ikke, at problemerne er anskuet som en helhed, når man satte en række punkter op, af hvilke der helst ikke måtte pilles ved nogen. Det var en grundlæggende fejl fra start.

Hovedindvending 2 er den, at man går skattevejen på et tidspunkt, hvor man burde gå den vej, der hedder: fremme af opsparing og investering. Altså, man går en svækkelses vej, næsten en negativ vej, i stedet for at gå en styrkelses vej og en positiv vej.

Den 3. bebrejdelse gælder choktaktikken, som har præget denne omgang af ministerierne Anker Jørgensen. Vi føler, at forhandlingsformen har været for svær for folketinget at følge med i og gøre sig tilstrækkeligt gældende i. På den anden side vil vi gerne fremhæve, at vi fra vort partis side ikke betragter 1. januar 1980 som noget jerntæppe: livet fortsætter også efter den dag. Fordi det, vi nu får på plads i dag, ikke har fuldkommenhedens skær, er der ingen grund til at opgive, når blot vi har holdt dørene åbne.

Men så vil jeg til gengæld også opfordre til, at man begynder på en noget anden forhandlingsform, og at man vel at mærke gør det i god tid. Jeg ser i dag, at et stort københavnsk dagblad på forsiden ligefrem meddeler, at folketinget skal ekstraordinært indkaldes i september måned for at vedtage nye kriseplaner. Jeg går ud fra, at dette er en avisand, lidet vel anbragt ved juletid.

CD tænker sig, at regeringen allerede i januar og i februar skal tage den situation alvorligt, som vi ved vi kommer i, og at man søger for at sammenkalde f. eks. de partier, der havde stemt for finansloven, i en periode og i en atmosfære uden krisetemning og dramatik til nogle grundige samtaler om de ting, som Danmark står over for i 1980, 1981, og som vi ikke primært kan laste regeringen eller folketinget for at vi står over for. De olieprisstigninger, som altså er en 12-15-dobling af niveauet for bare 6 år siden, og som er en meget væsentlig del af roden til vort onde, er det tåbeligt at laste nuværende eller tidligere ministre for. Men der er altså ingen grund til at vente, til det strammer til igen; vi kan godt være mere forudsende, end vi har været, og jeg tilsiger på forhånd et positivt, sagligt samarbejde, hvis regeringen ville vælge